

školní časopis

GVN

2021

podzimní vydání

BULLETIN!

unheimliche Ausgabe

OPRAVDOVÉ ZLOČINY

Scénáře jak z hororů,
které se opravdu
staly

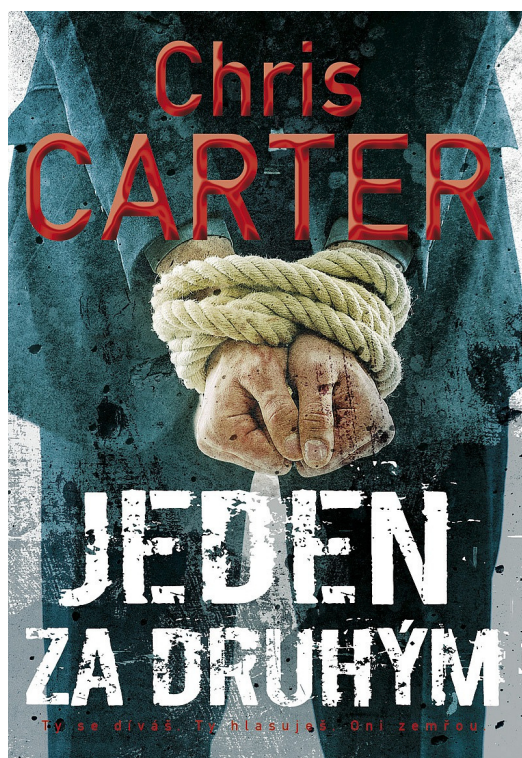
HOROROVÁ POVÍDKA

Je odraz v zrcadle
opravdu jen
odrazem?

JEDEN ZA DRUHÝM

MYSTERIÓZNÍ THRILLER OD
CHRISE CARTERA

...UND EIN KLEINES GEHEIMNIS...

JEDEN ZA DRUHÝM

Pokud máte rádi napínavé detektivní příběhy, pak je tato kniha přesně pro vás. Autorem je Chris Carter, který má s kriminalistikou bohaté zkušenosti. Jde o jeho pátý díl ze série detektivních příběhů, ale pokud jste nečetli předchozí díly, nemusíte se bát. Knihy na sebe nenavazují, takže o zážitek nebudete ochuzeni.

SÉRIOVÝ VRAN, KTERÝ SI OD ZAČÁTKU S POLICIÍ HRAJE

Kniha se odehrává v současnosti v americkém městě Los Angeles a sleduje případ detektiva Roberta Huntera a jeho policejního kolegy Carlose Garcii. Jednoho dne obdrží detektiv Hunter ve své kanceláři telefonát s neznámým volajícím, který ho odkáže na jistou internetovou stránku,

v níž je vysílán přímý přenos brutální vraždy oběti, zatímco sledující hlasují o její smrti či životě. Po této události jsou Hunter a jeho kolega nuceni vydat se po stopách tajemného internetového vraha, pro kterého se ale celý případ jeví jen jako jakási hra a který se zdá být vždy o jeden krok před nimi...

DER TOTSCHLÄGER

Der anonyme Anrufer sagt ihm, er solle eine Website aufsuchen. Auf der Seite läuft ein Video - auf dem ein Menschen brutal gefoltert und ermordet wird. Hunter muss hilflos zusehen. Bevor Hunter und sein Kollege Garcia auch nur einen Schritt in ihren anschließenden Ermittlungen vorankommen, erhält Hunter einen weiteren Anruf. Er öffnet die Website: Ein weiteres Video, ein weiterer brutaler Mord vor laufender Kamera. Und dieses Mal hat der Anrufer Hunter und Garcia eine ganz eigene Rolle in seinem kranken Spiel zugedacht: Sie müssen entscheiden, wie das Opfer sterben wird: Durch Verbrennen oder Ertrinken ...

autor: Matěj Doškář

autor: Denisa Effenbergerová

OPRAVDOVÉ ZLOČINY

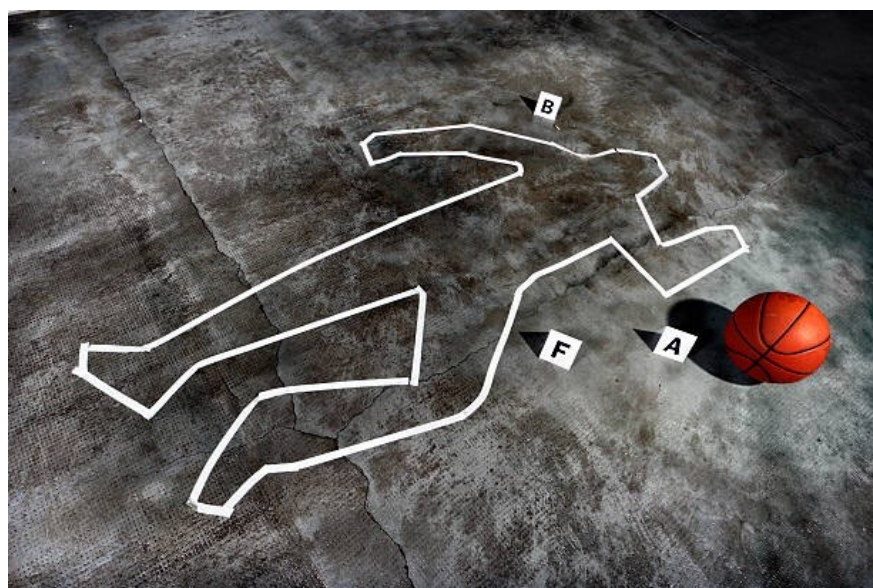
Podcastový seriál Opravdové Zločiny vám přináší dvojice Lucie Bechynková a Barbora Krčmová. Jako fanyanky nejpikantnějších zločinů vyprávějí zákulisí a detaily těch nejzásadnějších světových případů.

Nejčastěji 40 minutové díly vás ihned pohltní.

V každé epizodě se dozvíte nový příběh vrahů z celého světa. V případě, že by ste si chtěli doma naladit strašidelnou atmosféru, následující odkaz vás přesměruje na oficiální stránky.

<https://www.opravdovezlociny.cz/index.php>

slovní zásoba

die Freveltat - zločin
hinter den Kulissen -
zákulisí
der Mörder - vrah
unheimlich - strašidelné

autor: Tomáš Hrdlička

ODRAZ

Rozrazil jsem dveře od svého bytu a zase je co nejrychleji zabouchl. Konečně jsem se mohl rozplácnout na svém pohodlném, koženém gauči. Dnešní den se tak nekonečně táhl. Byl ponurý a nezáživný, jako poslední dobou všechny dny. Pracoval jsem jako realitní makléř a snažil se lidem, kteří mi s jistou naivitou důvěřovali, prodávat budovy, o které dlouhou dobu nikdo nejevil zájem. Čím to asi bylo... Nebyl jsem na svou práci hrdý, ale holt něčím jsem se živit musel.

Nervózně jsem se na gauči zavrtěl, když jsem si vzpomněl, jak mi kdysi člověk na stejné pracovní pozici nabídl tento byt. Zatuchlý, nepoužívaný kumbál, který jako by vystříhli z kriminálního časopisu. Snad jen té policejní pásky a krvavého fleku na koberci se zbavili.

Ale já nemohl odmítnout. Z estetických či finančních důvodů, to máte jedno. Bydlel jsem tu něco okolo půl roku a za tu dobu to tady bylo stále stejně neútné. Pořád jsem se to tu ale snažil nějak vylepšit.

Můj pohled zachytil dlouhé zrcadlo opřené o zeď, pár metrů vedle mne. Ano, můj zatím poslední pokus, jak to zde zútulnit. Povzdechl jsem si a převalil se na druhý bok. Ten obr tu ležel již pár dní, zaprášený a ponechaný na pospas svému osudu. Koupil jsem ho kvůli skříni, kterou jsem chtěl nějak ozdobit, a úplně jsem na něj zapomněl. No, teď ho rozhodně na dvířka skříňky věšet nebudu.

Pořád mi to ale nějak nedalo. Nenávistným pohledem jsem se podíval zpět do zrcadla. Asi pět minut jsem na něj jen zíral, dlouze se nadechl a vzápětí vydechl.

„Dobře, vyhrálo jsi. Ale nemysli si, že to takhle bude pořád.“ Zvedl jsem se z gauče, nohy se mi ztěžklé sunuly po podlaze k předmětu s mým odrazem.

„No tak pojd,“ řekl jsem si pro sebe a vzal zrcadlo do náručí. Nebylo tak lehké, jak se zdálo; a protože mi pořád padalo z náruče, musel jsem si ho trochu nadhodit. Zaskřípalo. Takové tiché vzteklé zaúpění.

Konečně jsem se dobelhal do ložnice a zrcadlo postavil před skříň. Sama o sobě v bíle vymalovaném pokoji vypadala jako černá díra.

Zrcadlo jsem přišrouboval na vnější stranu křídla; bylo zde perfektní. Ladilo k ostatnímu starožitnému nábytku, dodávalo pokoji vážnou jiskru. Usmál jsem se nad svou prací a cítil se pokojně. Alespoň už mi teď nebude ležet v hlavě.

Vrátil jsem se do obýváku a konečně klidný jsem povolil všechny svaly a nechal se unášet do říše snů.

Vzbudil jsem se až druhý den v sedm večer. Bylo už pozdě na to jít cokoli dělat. Proto jsem zalezl, tentokrát již do postele, se svými lehce oschlými palačinkami a pomerančovým džusem, a pustil si na notebooku seriál. Nebyl jsem ospalý, jak pak by taky ano, když jsem byl celý den mimo.

Bdělý jsem vydržel asi do druhé hodiny ráno. Ve vzduchu viselo napětí; to kvůli tomu, kolik bylo hodin, a tmě všude kolem. Nejistoty z toho, co je v ní.

Sledoval jsem obrazovku, dokud mě nevyrušily zvuky. Kroky. Běžné kroky. Loudavé šourání pantoflů po podlaze. Samozřejmě, mohli to být sousedi nade mnou... jenže to by v těch partech musel někdo bydlet. Stěny bytu byly tenké a já skutečně slyšel pantofle klapající o podlahu čím dál tím blíže.

„Co to sakra-“

Při vyřčení posledního písmene se kroky zastavily. Nastalo tiživé ticho. Nevěděl jsem, co mám dělat. Utíkat? Jít se snad podívat na nezvaného hosta, jenž se mi vetřel do bytu? Nehýbat se a počkat, až se to ke mně rozeběhne? Tak co?!

Pomalů a co nejtíšeji jsem spustil nohy z postele. Chladná podlaha studila, prsty na nohou mi mrzly. Proč tu je tu najednou taková zima... Neslyšně jsem si dřepnul, stále pozorující dveře do vedlejší místnosti, a zajel rukou pod postel ve snaze najít bednu s nářadím, které bych mohl použít jako zbraň. Má ruka uchopila něco chladného. Nelidsky chladného. Ucukl jsem. Nakonec jsem tu věc vytáhl ven. Šroubovák. Díky bohu, téměř jsem vydechl, ale zarazil jsem se. Co kdyby mě to něco v mém bytě, slyšelo?

Mé vědomí nesneslo pocit, že by se někdo nebo něco mohlo nacházet v mém domově. Musel jsem vědět, co tam je. Zvedl jsem se ze dřepu a se šroubovákem v ruce mířil ke dveřím...

V hlavě jsem měl naprosté prázdno, vymeteno. Jednu nohu jsem co nejpomaleji pokládal před druhou a nespouštěl oči ze dveří, ty byly dokořán. Srdce mi bušilo tak nahlas, že muselo být slyšet na kilometrovou vzdálenost. Dostal jsem se až k futrům, adrenalin mi proudil krví a má mysl si představovala, co všechno by se mohlo skrývat pod rouškou tmy. Napětí bylo k neunesení... Cítil jsem a viděl malé částičky prachu, poletující kolem. Jako by se zastavil čas.

Pořádně jsem se nadechl a se zbraní v ruce se pohnul vpřed. Rázně jsem vykročil za dveře, připraven téměř na cokoli. Byl jsem přichystán přímo ohrožit útočníka a vyhnat ho odsud pryč, ale když mé oči zaostřily... Nic. Jen chodba. Prázdna chodba vedoucí ke kuchyni.

Od toho incidentu jsem byl nervózní pokaždé, když jsem měl jít spát. Nemohl jsem nad tím mávnout rukou a nechat to být. Nerozuměl jsem tomu. Nemohl to být sen, halucinace... Nic z toho. Bylo to reálné a já to věděl. Všechno jsem to slyšel.

S touto myšlenkou jsem se každý večer uchyloval ke spánku a každý večer se opakoval tentýž scénář. Když jsem šel spát do dvanácti večer, všechno bylo v pořádku. Jakmile jsem ale překročil hranici druhé hodiny ráno z jakéhokoliv důvodu, slyšel jsem to znovu. Vždy to ale bylo o kousek blíž. Naposledy jsem slyšel kroky hned u mé postele i několikrát za tu noc. Slyšel jsem je. I když jsem rozsvítil stolní lampičku a zíral na žárovkou ozářený pokoj; kroky se ozvaly možná ani ne metr ode mě. Ovšem znovu jsem nikoho neviděl.

Měl jsem toho akorát tak dost. Ze strachu jsem poslední dobou spával jen s rozsvícenou lampičkou. Vyvolávala ve mně pocit klidu, i když to situaci vůbec neměnilo. Čert ví, proč lidem přináší světlo více důvěry a pocitu bezpečí, když je přitom stejně nebezpečné jako tma.

Nespál jsem. Prostě jsem nemohl usnout. Přesto, že jsem byl k smrti unavený z práce. Musel jsem se přetáhnout... ano, to byl ten důvod, proč jsem stále vzhůru. Věděl jsem, že se blíží druhá hodina ráno a bude to tu znovu.

Slyšel jsem to zase. Šouravé kroky, čím dál hlasitější, čím dál blíž. Můj bože. Je to přímo – u – mé – postele. Úplně vedle...

Zmrznul jsem strachy. Proč já...

Tepalo mi v hlavě, slyšel jsem vlastní dech, každické zašustění peřiny. Prošlo to párkrát kolem mého lůžka a... zamiřilo to pryč. Konečně. Myslel jsem, že to chce odejít z pokoje, a taky asi svým způsobem chtělo. Po sluchu jsem však mohl určit, že kroky nesměřují ke dveřím z místnosti, nýbrž zrcadlu. Skříň se zachvěla, zrcadlo zacinkalo. Pak už bylo jen mrtvé ticho.

Nechtěl jsem věřit svým uším. Okamžitě jsem otočil hlavu, jen abych viděl prázdný prosto před zrcadlem a ohromnou skříní. Vykopal jsem se z postele bez jakéhokoli strachu z toho, že mě to cosi uslyší, už pár sekund bylo pryč. Věděl jsem to.

Chůzí jsem se dostal k zrcadlu. Mráz sálající ze stěn a z podlahy vymizel. Oteplilo se. Avšak... něco tu nehrálo. Postavil jsem se před zrcadlo, zkontroloval rám, přejel prsty po obroušeném, nalakovaném dřevě. Nic. Byl v pořádku, stejný, jako vždy.

...Bylo? Bylo to zrcadlo v pořádku?

Co nejopatrněji jsem natáhl ukazováček proti lesklé ploše a tak nějak očekával, že projde skrz. Zatajil jsem dech, prst jsem přibližoval k zrcadlu.

Bříško se dotklo chladného materiálu a zastavilo se. Párkrát jsem zamrkal.

„Jak je to-“

Pro jistotu jsem zaklepal na povrch zrcadla klouby. Jednou, dvakrát, třikrát... Nic, jen dutá, krutá ozvěna. Stál jsem tam jako přikovaný.

„Leda by to bylo ve skříní,“ šeptal jsem. Hlas se mi chvěl a temný kus nábytku se hrozivě tyčil nade mnou. Nakročil jsem si levou nohou a náhle zpocenými prsty uchopil madlo skříně. Smýkalo se mi z prstu a vydávalo u toho naprosto nechutný, vrzavý zvuk.

„Jedna, dvě, tři,“ odpočítal jsem si nahlas. Škubnul jsem dvířky. Zde na mě však čekala pouze černočerná tma a mé oblečení.

Nevěděl jsem, zda mám brečet z toho, že jsem to stále nenašel a běhá to tu někde po místnostech, nebo se smát, protože... se mi to všechno muselo jen zdát.

„Ach, já blázen,“ uchechtnul jsem se, „já hlupák.“

Zakroutil jsem hlavou a strach ze mě začal opadávat.

Strach. Myslím, že do této chvíle jsem vůbec nevěděl, co to ten strach vlastně je. O pár sekund později totiž nabyt naprosto nevidaných rozměrů.

Stanul jsem opět proti zrcadlu a zadíval se na svůj odraz. Nevím, co mě na tom tenkrát upoutalo. Předtucha? Zvedl jsem ruku a odraz udělal to samé. Zvedl jsem druhou a odraz to zopakoval. Díval jsem se sám sobě do očí a náhle spatřil tu chybu.

Nemělo to zorničky. V šoku jsem stál na místě, neschopen pohnout. Neschopen myslet. Neschopen utíkat. Co teď...

Tak se hejbni, k sakru!

Pomalu to naklonilo hlavu na stranu, pak na druhou. Polil mě pot a pak hned mráz. Pane Bože. Udělalo to krok vpřed. A další. Uslyšel jsem tiché zadunění, jak jeho ruce, pokud to tedy ruce vůbec byly, dopadly na povrch. Pootevřelo to ústa a s jasně viditelnou rozkoší si olízlo rty. Můj práh snesitelnosti strachu byl dávno za maximem, řval. Myslel jsem, že se mi roztrhne hlava. Duněla, řinčela.

Pohnul jsem se. Konečně jsem se pohnul. Udělal jsem malinkatý krůček zpět a chtěl udělat ještě jeden, ale nemohl jsem. Nemohl. Nedával jsem pozor a ono to prostrčilo svoje hnáty skrz zrcadlo a táhlo mě to k němu. Pomalu. Celou tu dobu to na mě zíralo svým prázdným pohledem. Než jsem stačil pořádně zareagovat nebo cokoli udělat, uslyšel jsem zasyčení a ta ohavná věc se mnou trhla k zrcadlu. Snažil jsem se z posledních sil brzdit nohama-

Zakopl jsem a proletěl zrcadlem. Skrz. Těžký vzduch mě obklopil a zacpal mi plíce. Nemohl jsem se nadechnout, nevěděl jsem, co se děje. Chtěl jsem zpět. Rozběhl jsem se proti průhledné ploše, která vedla do mého pokoje. Narazil jsem však tvrdě do skla. To se ani nepohnulo.

„Ne, ne... Ne!“ zařval jsem a mlátil do skla pěstmi. Viděl jsem to znova. Mělo mou podobu a usmívalo se. Zvedlo svou, teď již mou ruku, zamávalo mi a odkráčelo. Nemohl jsem nic, než ho jen napodobit. Jediné, co ho prozrazovalo, byly ty oči...

...Prosím Vás. Kdybyste si někdy všimli člověka, který nemá zorničky... utíkejte. Je jedno kam, jedno kudy. Dostaňte se pryč. Hned. Nechcete, aby Vám to ublížilo nebo hůř. Nechcete skončit za zrcadlem.

autor: Denisa Effenbergerová

SCHWARZE WITZE

VÍŠ, JAKÝ JE ROZDÍL MEZI VÁNOCEMI A TORNÁDEM?

Žádný, při obou máš strom v obýváku.

die Weinachten - Vánoce
der Tornado - Tornádo

Kolik psychiatrů je potřeba na výměnu žárovky?

Jen jeden, ale žárovka se musí chtít vyměnit.

die Lampe - žárovka

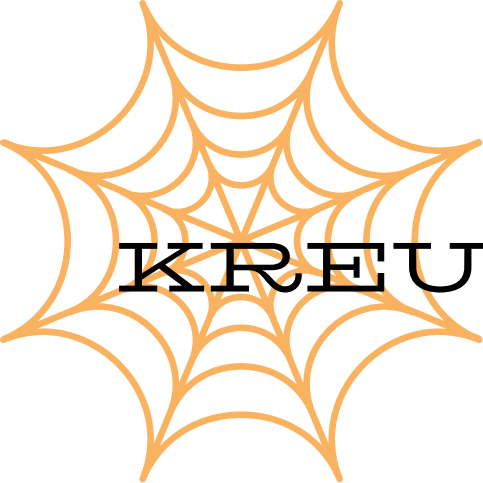
autoři: Filip Jirsa a Jakub Jindra

die Ehefrau - manželka
der Ehemann - manžel

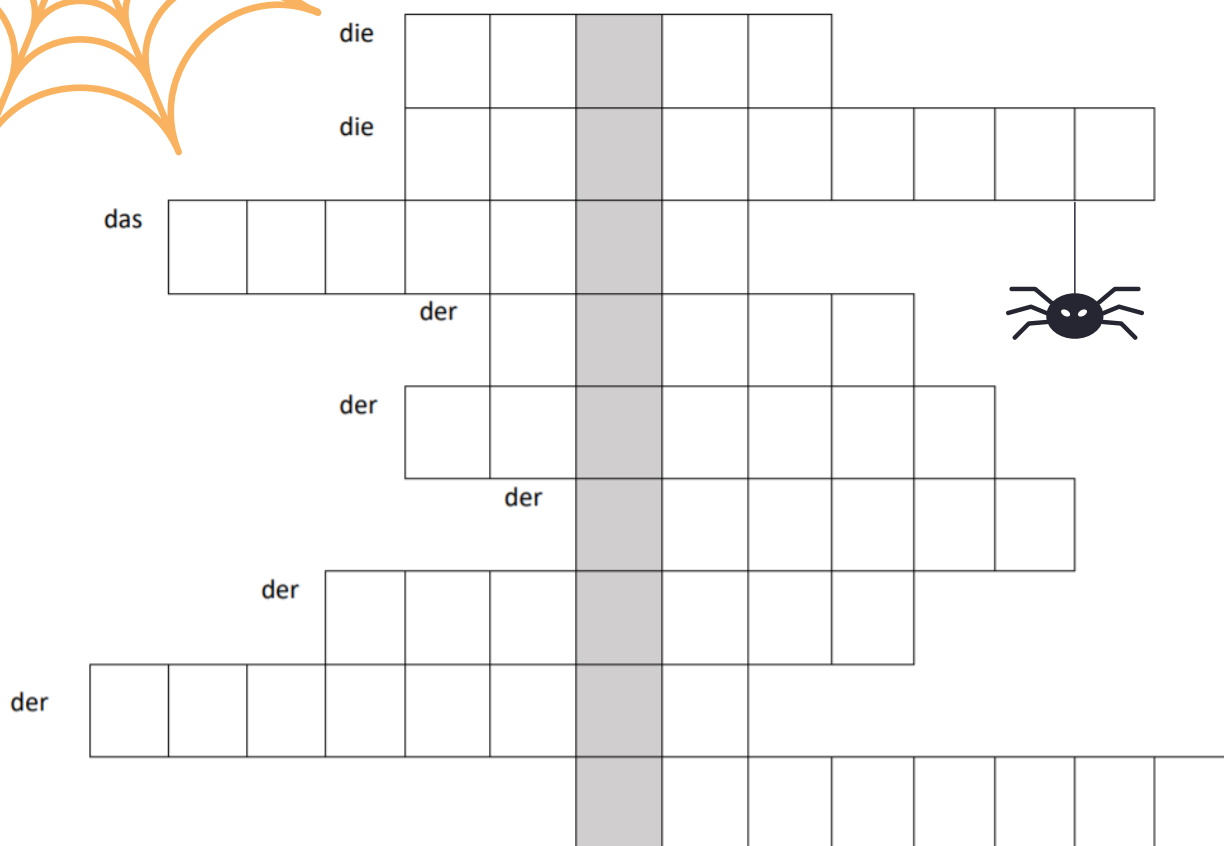
das Gewicht - váha

autorky: Tereza Kinštová a Anna Drnková

Wortschatz

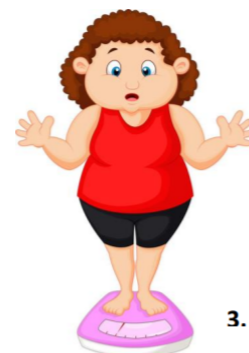
KREUZWORTRÄTSEL

autorky: Tereza Kinštová a Anna Drnková

DIE WÖRTER FINDEN SIE IN DEN TEXTEN!

1. die _____ - die Furcht,
2. die _____ - wenn man etwas illegal macht
3. das _____
4. der _____ - das ist nicht eine "reale" Person, man kann das in der Nacht sehen. Aber niemand sieht das. Jemand hat Angst davor.
5. der _____ - man kann sich darin sehen. Frauen benutzen das für Make-up.
6. der _____ - wenn jemand jemanden tötet.
7. der _____
8. der _____ - Sherlock Holmes, Robert Hunter,
9. _____ - interessant, packend

3.

7.

KREUZWORTRÄTSEL: _____

...die richtige Lösung ist auf der ersten Seite 😊